

Sygn. akt VI U 1337/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszcy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. w Bydgoszcy

na rozprawie

odwołań: H. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 20 czerwca 2017 r. i 24 lipca 2017 r., znak: (...)

w sprawie: H. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy i emeryturę

- 1) umarza postępowanie w odniesieniu do odwołania od decyzji z dnia 24 lipca 2017 r. dotyczącej ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy,
- 2) oddala odwołanie w pozostałej części.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 1337/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 czerwca 2017 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał ubezpieczonej H. W. emeryturę od (...)r., tj. od daty nabycia uprawnień. Od powyższej decyzji odwołanie wniosła ubezpieczona kwestionując obliczenie wysokości emerytury. W ocenie ubezpieczonej, organ nie powinien potrącać sumy kwot pobranych emerytur.

Decyzją z dnia 24 lipca 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy kolejowy wskazując w uzasadnieniu, że z nadesłanej dokumentacji wynika, że ubezpieczona nie jest byłym pracownikiem kolejowym, nie pobiera emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w okresach równorzędnych z okresami zatrudnienia na kolei oraz nie pobiera emerytury lub renty kolejowej przyznanej w drodze wyjątku. Ubezpieczona wniosła odwołanie od tej decyzji.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie i podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonych decyzjach.

Zarządzeniem z dnia 15 września 2017 r. sprawy zostały połączone do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Decyzją z dnia 16 października 2017 r. organ rentowy z urzędu przyznał ubezpieczonej ekwiwalent węglowy kolejowy od 5 czerwca 2017 r. W związku z tą decyzją, pismem procesowym z dnia 2 listopada 2017 r. ubezpieczona wniosła o umorzenie postępowania w sprawie odwołania od decyzji z dnia 24 lipca 2017 r.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 17 marca 2011 r. odmówiono ubezpieczonej H. W. (ur. (...)) przyznania emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Od powyższej decyzji ubezpieczona wniosła odwołanie, które zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy. Na skutek apelacji od tego wyroku, wyrokiem z dnia 12 września 2012 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku przyznał H. W. emeryturę od dnia (...)r. Wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego, organ rentowy decyzją z dnia 10 stycznia 2013 r. przyznał ubezpieczonej emeryturę od daty określonej w wyroku Sądu. Jednakże, wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony przez organ rentowy skargą kasacyjną. Wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Wyrokiem z dnia 13 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację. W konsekwencji organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury od 1 lutego 2014 r.

Ubezpieczona H. W. pobrała emeryturę na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do dnia 31 stycznia 2014 r. w łącznej kwocie 44451,21 zł.

Bezsporne, a nadto akta organu rentowego: wyrok SA w Gdańsku k. 11-19, decyzja organu rentowego przyznaniu emerytury k. 41-42, odmowna decyzja organu rentowego k. 50, wyrok SN k. 51-57, wyrok SA w Gdańsku k. 64.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność nie budziła żadnych wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Ubezpieczona odwołała się od dwóch decyzji organu rentowego – w przedmiocie ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy kolejowy oraz ustalenia wysokości emerytury. Odnośnie pierwszej decyzji należy wskazać, iż w związku z wydaniem przez organ rentowy decyzji z dnia 16 października 2017 r. przyznającej ekwiwalent węglowy kolejowy, ubezpieczona wniosła o umorzenie postępowania de facto cofając tym samym swoje odwołanie w tym zakresie. W konsekwencji, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w punkcie 1. wyroku orzekł o umorzeniu postępowania w odniesieniu do odwołania od decyzji dotyczącej ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy.

Odwołanie w zakresie decyzji ustalającej wysokość emerytury nie zasługiwało na uwzględnienie. Stan faktyczny co do zasady nie był sporny między stronami – w niniejszej sprawie spór miał charakter sporu prawnego. Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę obliczenia emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. po osiągnięciu określonego w art. 24 ust.1a i 1b wieku emerytalnego, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185. Stosownie do treści ust. 1b ww. artykułu jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było to, czy organ rentowy miał prawo pomniejszyć podstawę obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Bezspornym jest fakt, iż ubezpieczona pobierała emeryturę ustaloną na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej. W powołanym wyżej art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej ustawodawca jednoznacznie zawarł obowiązek pomniejszenia podstawy obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Pobranie emerytur na podstawie wskazanych wyżej przepisów (w tym na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej tak jak w przypadku ubezpieczonej) oznacza skonsumowanie części kapitału składkowego, w związku z czym odlicza się od niego sumę wypłaconych emerytur (wyrok SA w Poznaniu z dn. 15.01.2015 r., III AUa 445/14). W konsekwencji należało stwierdzić, że działanie organu rentowego było zgodne z prawem, a zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Mając na względzie powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 2. wyroku.

SSO Ewa Milczarek